

„Може тѣй ми й урисала
„Урисница ми черна
„Да съмъ у насъ — колко-годѣ
„Се има родини;
„Се ще додѣтъ тѣ при меня
„На-два-дни, на-три-дни “
Кѣтъ издума тѣзи думи
Съзиди-тѣ рѣкахъ
По блѣдни-тѣ млади страни
На-долу течахъ.
Убѣрса ги съсъ рѣкѣ си
И тѣжно въздѣхна,
Чи погледна около си
И с' рѣкѣ си махна . . .
А пѣкъ Дешка и буля й
И тѣ ся нажалихъ,
„Не ся плаши, а бре, братко! . . . “
Дѣтъ-тѣ му казахъ.
Док'лѣ издумѣтъ тѣзи думи,
Док'лѣ съзиди убѣршихъ,
Добри при тѣхъ ся укуми,
Да чуй що говорѣхъ.

XXVI.

Слънце-то ся издигаше,
Горѣ и прижуля
И небе-то ся шеряше:
Тукъ тамъ ся забугля.
Кой съгледва — можъ да знае,
Чи на дѣждъ прижуля
И зла-та муха ся не мае:
Дѣ капни — прегаря.
Надъ главѣ имъ до два орла
Зловѣщо лѣтѣхъ —
Вѣяхъ ся на-колело,
С' клѣвки си клѣвѣхъ.
Подигна си Дешка очи
Орли-тѣ да глѣда,